

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.382 van 5 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HEYLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 december 2006 het Rijk binnen en diende op 10 december 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 22 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Aasha Caddo (Somaliland) en te behoren tot de Walalloon-clan (< Issa). Op 20 december 2006 diende u een eerste asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard op 9 januari 2007. Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag op 9 januari 2007 ontvankelijk verklaarde besliste het*

Commissariaat-generaal dd. 4 oktober 2007 over te gaan tot een technische weigering. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 10 december 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 14 december 2007) en het Commissariaat-generaal (dd. 29 april 2008) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U bevestigde dat uw vader u tegen uw zin uitgehuwelijkt had aan een oude man, Sheikh Aw-Yusuf Ali (< Gadabursi), genaamd. Op 5 oktober 2005 sloot u een religieus huwelijk met Sheikh Aw-Yusuf Ali. Sinds uw huwelijk trok u in in de woning van uw echtgenoot en werkte u dagelijks in het restaurant waarvan uw echtgenoot de eigenaar was. Uw echtgenoot was een jaloezse man en behandelde u hardhandig. Hij sloeg u met zijn wandelstok en beet u. Op 20 april 2006 vroeg uw echtgenoot u om boodschappen te gaan doen in Zeylac. Op 20 april 2006 reisde u vanuit Zeylac per boot naar Makha (Jemen). Aangekomen in Makha werd u aangesproken door een Somaliër die werkkrachten ronselde. U werd naar het huis van een rijke man, Said Seef, in Makha gebracht. Zijn echtgenote bracht u een schort met het opschrift 'slaaf'. U deed klusjes in het huishouden doch wanneer u op het einde van de maand uw salaris vroeg antwoordde de echtgenote van Said Seef u dat u gratis kost en inwoon had en geen recht had op een salaris. Ze dreigde ermee de politie te bellen die u zou terugsturen naar Somalië. Op een dag was de bewaker des huizes, Faris, ziek en hij werd vervangen door een u onbekende man die niet op de hoogte was van het feit dat hij u niet buiten mocht laten. U verklaarde dat u een boodschap moest doen en de bewaker liet u buiten. U vluchtte de stad in alwaar u 2 Somalische vrouwen ontmoette. Ze brachten u naar het huis van een andere Somalische vrouw alwaar u uw problemen uit de doeken deed. Er werd een geldinzameling gehouden waardoor u het land kon verlaten. Op 17 december 2007 nam u op een u onbekende plaats te Jemen een vliegtuig van een u onbekende maatschappij. U reisde naar Duitsland alwaar u 2 dagen verbleef. Vervolgens reisde u per trein naar België. Op 20 december 2006 vroeg u asiel aan. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag geen documenten voor. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster roept in als *“Enig middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en het artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.”*
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoekster legde in de loop van haar eerste en tweede asielprocedure geen stukken neer doch legt ter zitting een kopie van een *“birth certificate”* neer, met vertaling, alsook een attest van de FOD Buitenlandse Zaken waarin wordt gesteld *“dat het momenteel onmogelijk is Somalische documenten te legaliseren gezien er geen officiële regering bestaat in Somalië voor het ogenblik”* en een attest van de *“Somalilandsche gemeenschap in België”* waarin wordt gesteld *“dat mevrouw Hana Hassan Mohammed een Somalische is.*

1. Uit de vertaling blijkt dat de geboorteakte werd uitgereikt door de *“local government of Mogadishu”* op 5 april 2008, wat merkwaardig is aangezien er in Somalië sinds de val van het regime van Siad Barre in 1991 geen geïnstitutionaliseerde overheid bestaat in Somalië, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier en uit het attest van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoekster ter zitting neerlegde. Bovendien is het bevreemdend dat het document werd uitgereikt in Mogadishu, terwijl verzoekster afkomstig is uit Somaliland. Wat het attest van de *“Somalilandsche gemeenschap in België”* betreft dient te worden vastgesteld dat dergelijke getuigenissen geen officieel karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts relatief is te meer daar verzoekster zelf ontkent afkomstig te zijn uit Somaliland ‘Ik was nooit in Somaliland’ (CGVS-verhoor 29 april 2008 p. 8). De Raad wenst te benadrukken dat dergelijke documenten hoe dan ook ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, overtuigende verklaringen wat in casu niet het geval is gelet op het hieronder vermelde.

5. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

6. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst uit Somaliland en verwijt haar dat haar kennis over het Somalische clansysteem alsook over de Somalische geopolitieke situatie te wensen overlaat.

1. Verzoekster stipt aan *“dat zij nooit naar school in geweest en dus nooit onderwijs heeft genoten. Zij kreeg thuis lessen in de koran en daar stopte het bij. Ook haar ouders hebben nooit onderwijs genoten”* en *“meent dan ook dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij weinig of onvoldoende kennis heeft van het geopolitieke systeem en het clansysteem.”* Verzoekster *“heeft heel haar jonge leven doorgebracht in haar geboortedorp. Zij wist van de meeste mensen van welke clangroep zij afkomstig waren. Zo wist zij aan de interviewer te vertellen dat de Issa en de Gadabursi in de meerderheid waren in haar dorp. Zij kon evenwel geen antwoord geven op de vraag wie van beide clans nu in de meerderheid was. Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt zou blijken dat de Aasha Caddo het*

thuisland is van de Gadabursi. Verzoekster meent evenwel dat het voor haar onmogelijk is om te weten wie er in de meerderheid is aangezien primo beide clans door en naast elkaar level en secundo zij niet aan eigen statistiekbevinding hoefde te doen om te weten wie er nu in de meerderheid was. Dit was ook niet belangrijk aangezien beide clans in vrede met elkaar leven en elkaar als gelijken beschouwen. Zoals de Commissaris terecht stelt behoren beide clans tot dezelfde clangroep met name de Dir.”

2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Het clanisme is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke repulsie en de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd. (antwoorddocument cedoca SOM2004-002w). Dat verzoekster al dan niet naar school ging is dan ook irrelevant. Verzoekster woonde haar hele leven in Aasha Caddo (CGVS-verhoor. 29 april 2008, p. 2) zodat niet aannemelijk is dat ze de subclans van Issa en van de Gadabursi in Aasha Caddo niet kent (*“dat weet ik niet”* en *“ik ken de subclans van Gadabursi niet”* (CGVS-verhoor p. 6)). Dat zij de clan “Dir” niet kent en geen subclans kan noemen is onaanvaardbaar te meer daar verzoekster zelf tot deze clangroep behoort -zie informatie in administratief dossier en die door verzoekschrift niet wordt weerlegt- en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar voorgehouden Somalische etnie.
1. Verzoeksters gehele asielrelaas is gesteund op haar etnische Walaldeen-clan (< Issa) herkomst en geografische afkomst uit Aasha Caddo, Somaliland. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aldus terecht deze vragen gesteld waardoor verzoekster haar afkomst kan aantonen.
1. Verzoekster ontkent haar onwetendheid over haar omgeving niet en licht toe dat ze buiten haar vlucht naar Zeylac nooit haar geboortedorp heeft verlaten. Zij bevestigt dat ze wel *“de naam Ceel Gaal geven omdat er vaak mensen uit dit dorp haar dorp passeerden op weg naar Zeylac. Het dorp van verzoekster ligt dan ook tussen Ceel Gaal en Zeylac, zodat de vraag “of Ceel Gaal richting zee of richting Djibouti ligt” irrelevant is, aangezien het antwoord op beiden negatief is. Andere dorpen kent verzoekster simpelweg niet omdat zij haar geboortedorp nooit heeft verlaten en nooit op reis is geweest. Harag Jiid en Tokhoshi liggen overigens niet in de buurt van Aasha Caddo, zodat het geenszins eigenaardig overkomt dat verzoekster deze dorpen niet kent. Ofschoon Aasha Caddo in Somaliland ligt, heeft verzoekster gemeend dat zij daar nooit is geweest, aangezien zij Somaliland identificeert met de Stad Hargeysa zijnde de hoofdstad van de republiek Somaliland. Verzoekster bedoelde dan ook dat zij nooit in Hargeysa is geweest en bijgevolg nooit in Somaliland. Het feit dat verzoekster niet wist wanneer Somaliland zich onafhankelijk verklaarde, is dan weer te wijten aan het feit dat verzoekster nooit naar school is gegaan en nooit onderricht heeft gekregen in de geschiedenis van het land. Het politieke regime van Somalië kan bovendien bezwaarlijk stabiel en eenduidig worden genoemd. zodat het zelfs voor een kenner bijna onmogelijk is om hierover een exact beeld te geven. De verschillende regeringen volgen elkaar immers in een razend tempo. Verzoekster kon echter wel antwoord geven op de vraag wie de president van Somaliland was, met name Mohamed Egal.”*
2. Voor zover geloof kan worden gehecht aan haar bewering nooit haar geboortedorp te hebben verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt

dat dit haar zou verhinderen kennis te hebben van haar regio. Evenmin kunnen haar onwetendheden worden toegedekt door haar bewering nooit naar school te zijn geweest. Verzoekster verklaarde dat zij in Somaliland in een restaurant werkte en derhalve kan worden aangenomen dat zij actief deelnam aan het maatschappelijk leven en dagelijks met andere mensen, ook uit andere dorpen, in contact kwam. Dit laat toe te verwachten dat zij niet alleen haar regio goed kent maar ook een minimale politieke kennis kan aantonen en op de hoogte is van belangrijke gebeurtenissen zoals wanneer Somaliland onafhankelijk werd, weet wie de rebellengroepen zijn. Dat zij ook op dit punt onwetend is ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde afkomst die ze, zoals hoger reeds aangehaald, zelf uitdrukkelijk tegensprak *“Ik was nooit in Somaliland”* (gehoorverslag CGVS, 29.04.2008, p.8).

3. Verzoekster maakt niet aannemelijk afkomstig te zijn van Somaliland, wat derhalve de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas totaal onderuithaalt. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekster nooit enige vervolgingsfeiten in de zin van het vluchtelingenverdrag heeft aangehaald en beweerde zowel Somaliland als Jemen te zijn ontvlucht omdat ze ruw en respectloos behandeld werd door respectievelijk haar echtgenoot en haar werkgevers. Haar verklaringen ook dienaangaande niet kunnen overtuigen. Immers weet verzoekster niet of haar man al eerder gehuwd was, noch of hij broers en zussen had, noch kende ze de namen van zijn kinderen (gehoorverslag CGVS, 29.04.2008, p. 9 -10). Bovendien wordt niet geobjectiveerd hoe zij haar reisweg van Jemen naar België kon financieren via *“een contributie van alle Somali’s”*. Verzoekster toont haar nationaliteit niet aan. Haar asielmotieven komen verzonnen voor.
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoekster meent dat ze *“in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster loopt immers het risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In casu is het allerm minst veilig voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst. NGO’s waarschuwen voor een humanitaire ramp ten gevolge van het aanhoudende geweld tussen de Somalische regeringstroepen en de Islamisten. Miljoenen Somaliërs zijn op de vlucht en zwerven als vluchtelingen door het land en zijn afhankelijk van humanitaire hulp. Ofschoon er tussen beide groepen een bestand zou zijn gesloten is het allerm minst zeker dat de veiligheid in de regio zal terugkeren. Dat deze conflictueuze situatie dan ook maakt dat verzoekster als Somalisch burger in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”*
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoot en nationaliteit zelf ontkent. Verzoekster steunt zich verder op dezelfde elementen zoals aangebracht voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somaliland. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 november 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.